

■ Μιά Παστόρισα πού μεταστράφηκε στην Όρθοδοξία

Κόρη «γέννησε» τήν μητέρα της*

Ένα σύγχρονο θαῦμα τῆς Θεοτόκου
στόν χῶρο τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς
μέ πολλά διδάγματα

Ἡ Νίνα, ἓνα κοριτσάκι γύρω στά δέκα χρόνια, ἦταν τὸ τρίτο παιδί μιᾶς οικογένειας πού ζοῦσε στό Δυτικό Κασάϊ (τοῦ Κογκό).

Τὰ δύο προηγούμενα ἀδελφάκια της, δύο ἀγόρια, ἔχουν ἀφήσει πολὺ νωρίς αὐτὸ τὸν κόσμο, χαρίζοντας στήν Νίνα τὸν τίτλο τῆς μοναχοκόρης καὶ τοῦ μοναχόπαιδου.

Ἡ Νίνα ἔχει γεννηθεῖ ἀπὸ μιᾶ μητέρα πού εἶχε ἔντονα θρησκευτικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε εἶχε ἀσπασθεῖ κάποια προτεσταντικὴ αἵρεση καὶ εἶχε γίνει καὶ «παστόρισα» (νὰ ποῦμε *ίερεια*).

Ὅπως καταλαβαίνετε –εἶναι ἄλλωστε αὐτονόητο– ἡ Νίνα ἀκολουθοῦσε τὴ μητέρα της στήν σύναξη τῶν Προτεσταντῶν.

Ὅμως, ἡ καλὴ φήμη τοῦ σχολείου τῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς ἔφερε τὸ κοριτσάκι στά ὀρθόδοξα θρανία.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἀρχίζει μιὰ σειρά ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἀναμορφώσεων. Ἀξίζει νὰ τίς παρακολουθήσουμε.

* * *

Καθὼς ὁ χρόνος περνοῦσε, ἡ Νίνα ἄρχισε νὰ δυστροπεῖ καὶ νὰ μὴ θέλει νὰ ἀκολουθεῖ τὴν μητέρα της στὶς συνάξεις

τῶν Προτεσταντῶν.

Παρακολουθοῦσε ὁμως ἀδιάλειπτα –καίτοι ἀβάπτιστη– τὶς ἐκκλησιαστικὲς συνάξεις τῶν Ὁρθοδόξων.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ τὸ κορίτσι ζήτησε νὰ βαπτισθεῖ.

Οἱ γονεῖς της, καὶ πιὸ πολὺ ἢ γιαγιά της, δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ ἀκούσουν κάτι τέτοιο.

Αὐτὸ γιγάντωσε τὴν ἐπιθυμία τῆς Νίνας νὰ λάβει τὸ Ἅγιο Βάπτισμα.

Ο πατέρας ἀναγκάστηκε νὰ ἐπανεξετάσει τὸ αἴτημα τῆς κόρης τους καὶ πῆρε τὴν ἐξῆς ἀπόφαση:

Τὰ δύο πρῶτα μου παιδιὰ πέθαναν τὸ ἓνα δύο ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο ἐνὸς ἔτους. **Η** κορούλα μου ἔχει γίνει δέκα ἐτῶν. **Ἄ**ς βαπτισθεῖ, ἀφοῦ τὸ θέλει τόσο πολὺ, μήπως καὶ πεθάνει καὶ αὐτή...

Οἱ ὑπόλοιποι τῆς οικογένειας ὑποχώρησαν καὶ δέχτηκαν στενάχωρα τὴν ἀπόφασή του.

Η Νίνα εὐχαρίστησε ὀλόκαρδα καὶ τὸν οὐράνιο καὶ τὸν ἐπίγειο πατέρα της, κατηχήθηκε καί, σὲ λίγο καιρὸ, κρίθηκε ἔτοιμη γιὰ τὸ Βάπτισμα.

Συνεχίζει βέβαια καὶ πηγαίνει ἀνελλιπῶς στὰ κατηχητικὰ μαθήματα καὶ φυσικὰ δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ Θεία Κοινωνία τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν Ἑορτῶν.

* * *

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κατηχητικὰ μαθήματα, ἡ Κατηχήτριά της μίλησε στὰ παιδιὰ γιὰ τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα μας καὶ στὸ τέλος τοῦ μαθήματος ἔδωσε σὲ κάθε παιδί μιὰ χάρτινη Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Η ψυχὴ τῆς Νίνας αἰσθάνθηκε μιὰ βαθιὰ καὶ μυστικὴ σχέση μὲ τὸ Πανάγιο Πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας καί, γυρίζοντας στὸ σπίτι, τοποθέτησε τὴν ἱερὴ Εἰκόνα Της στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο ἐνὸς ἔρμαριου τῆς τραπεζαρίας, προκαλώντας ἀρκετὲς ἀρνητικὲς ἀντιδράσεις στὰ ὑπόλοιπα πρόσωπα τῆς οικογένειας.

Επέμενε ὁμως καὶ πέτυχε νὰ μείνει ἡ ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐκεῖ πού τὴν εἶχε τοποθετήσει.

Τὶς Κυριακὲς, ἡ «παστόρισσα» μητέρα τῆς Νίνας δεχόταν τὴν ἐπίσκεψη πολλῶν Προτεσταντῶν στὸ σπίτι της.

Μόλις οἱ Προτεστάντες εἶδαν τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἔκαναν τὰ γνωστὰ σχόλιά τους καὶ ζήτησαν νὰ ἐκθρονίσουν τὴν

Θεοτόκο από την οικογενειακή έστία της Νίνας.

Η έπιθυμία της Νίνας αποδείχθηκε και πάλι υπέρτερη των προτεσταντικών απαιτήσεων.

Οί γονεῖς της είπαν, ότι είναι παιδική αξίωση και δέν θέλουν νά στενοχωρησουν τὸ κορίτσι τους, ἀφοῦ, γιὰ τοὺς ἴδιους, αὐτὴ ἢ χάρτινη Εἰκόνα δέν ἦταν τίποτα τὸ σημαντικό.

Οί Προτεστάντες ἔφυγαν στενοχωρημένοι και προβληματισμένοι και συζητησαν μὲ πολλοὺς δικούς τους τὴν σημειωθεῖσα ἀλλαγὴ στό σπίτι τῆς «παστόρισσας».

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη Κυριακὴ, ἕνας πάστορας, ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θέλησε νά δεῖ μὲ τὰ δικά του μάτια τὸ γεγονός και συνοδευόμενος ἀπὸ μερικούς ἄλλους, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ τῆς Νίνας.

Η «παστόρισα» ἀνοιξε πρόθυμη νά τοὺς καλοδεχθεῖ. **Τ**ότε ὁ μέγας πάστορας τῆς λέγει: «**Δ**ὲν μπαίνω μέσα, γιατί ἐκεῖ ἐπάνω ἔχει ἕνα ὄπλο!»!

Η παστόρισα ἀρκετὰ προσβεβλημένη ἀπάντησε: «**Τ**ί εἶναι αὐτὰ πού λέγεις; **Δ**ὲν ὑπάρχει ὄπλο στό σπίτι μας!».

Ο πάστορας ἐπέμεινε: «**Ε**κεῖ ψηλά, ὑπάρχει ἕνα ὄπλο!»... και ἔδειξε τὸ ἐρμάριο μὲ τὴν ἱερὴ Εἰκόνα, παραμένοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Η οικοδέσποινα τοῦ ἐξήγησε πῶς ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ μικρὴ χάρτινη Εἰκόνα πού πῆρε ἢ κόρη της ἀπὸ τὸ κατηχητικό της, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε ὅτι ὑπάρχει ἕνα ὄπλο.

Στὸ τέλος πῆρε τὴν συνοδεία του και ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι, πικραμένοι και δυσαρεστημένοι (κρύβοντας μὲ ἐπιμέλεια και τὴν τρομάρα τους).

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία τοῦ πάστορα και ἡ τρομάρα του μπροστὰ στὴν ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἦταν τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ στὴν ψυχὴ τῆς «παστόρισσας».

* * *

Μιὰ ἄγια ἀνησυχία φούντωσε στὴν καρδιά της. **Π**ῶς εἶναι δυνατό μιὰ τόση δὰ χάρτινη Εἰκόνα νά εἶναι ὄπλο;... **Γ**ιατὶ φοβήθηκαν οἱ πάστορες;... **Ε**ρωτήματα πού ζητοῦσαν ἄμεση ἀπάντηση.

Βρέθηκε λοιπόν ή εύλογημένη νά περνάει τήν πόρτα τής Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς, αὐτή τή φορά μέ διαφορετικό ὕφος καί μέ τά μάτια καί τά αὐτιά τής όλάνοιχτα.

Εἶχε ἀποκτήσει «ῶτα τοῦ ἀκούειν», πρὸς ἀφάνταστη χαρὰ τής Νίνας.

Εκεί στή «Μισσιόνα» ἔκανε πολλές ἐρωτήσεις, πῆρε ἀπαντήσεις, ἔζησε τὸ κλίμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, συγκινήθηκε μπροστά στήν ἱερή Εἰκόνα τής Θεοτόκου καί ζήτησε συγχώρεση γιά τήν κακοδοξία πού εἶχε πιστέψει καί γιά τίς τόσες φορές πού ξυλοφόρτωσε τήν Νίνα τής.

Ἦκανε ὅμως παράπονα: «**Τ**όσο καιρὸ πού βλέπετε καί ἔρχομαι ἐδῶ στό σχολεῖο, μέ τήν κόρη μου, γιατί δέν μοῦ εἶπατε τίποτε; **Γ**ιατί κρύβετε ἓνα τέτοιο θησαυρό;...».

Ἡ ἀπάντηση ἦταν εὐκολη: «**Ε**σεῖς κάνατε τήν παστόρισα σέ μιὰ αἰρετική σύναξη καί πιστεύατε, ὅτι κατέχετε τήν ἀλήθεια. **Μ**ετὰ βίας δεχθήκατε νά βαπτισθεῖ τὸ κοριτσάκι σας. **Π**ῶς νά σᾶς βάλουμε σέ πειρασμό; **Ὀ**,τι δέν κάναμε ἐμεῖς τὸ ἔκανε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σέ συνεργασία μέ τήν ἄδολη καί ἀγνή ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ σας. **Ἄ**ς δοξάσουμε τὸν Κύριο καί Σωτῆρα μας καί τήν Παναγία Μητέρα Του καί Μητέρα μας γιά τὸ μεγάλο δῶρο πού σᾶς ἔκαναν».

* * *

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, πῆγε στοὺς Προτεστάντες καί ὠμολόγησε πῶς δέν πιστεύει πλέον τὰ δόγματά τους, ἔρριξε μπροστά στὰ πόδια τους καί τὸ ἱερατικό τής ἔνδυμα –ἓνα μαῦρο φόρεμα– καί ἔτρεξε νά γραφεῖ στὸν κατάλογο τῶν Κατηχουμένων τής Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ ἀναφώνησε σέ βυζαντινὸ μέλος: «**Ε**ἓνα καί παράδοξα τετέλεσται σήμερον...».

† Ἱερομόναχος Ἀντώνιος Γρηγοριάτης
Κινσάσα, 8.5.2004

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ἀθανασίου-Πρεσβυτέρου Χαρούλας Τσουλιάη, Πάντων Ἀνασσα, σελ. 67-71, ἐκδόσεις «Ἄθως», Ἀθήνα 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.